

EP I S T O L A

B. G O M E S I I M I E D I S

ARCHIDIACONI SAGVNTINI

Canoniciq̄ue Valentini, ad Sanctiss. D. N.
Gregorium XIII. Pont. Max.

Describens prodigiosum euentum cuiusdam Arculae sacra
deferentis: quā ab ipso, tempestate cogente, in profundum
abiecta, longo post temporis atque loci interuallo, in
eas tandem oras, in quibus saluus idem ipse con-
federat, integra & illaesa emergens,
in manus perducta est

VALENTIAE.

Ex Typographia Petri à

Huete. 1576.

BEATISS. D. N. GRE.
GORIO. XIII. PONT. MAX.

B. GOMESIVS MIEDES ARCHIDIA-
CONVS SAGVNTINVS S. P. D.

Literis amicorum, quas accepi nuper, ac quorundam etiam hominū sermonibus, qui dudum istinc. venere, intellexi quidem, rumores quosdam, de mea in Hispaniam navigatione, atque de prodigioso quodam meo quoq; Arcule euentu, variè confuseq; Romam, ad. S. V. fuisse perlatos: ac licet constantes illos, vsq; adeo tamen sine auctore adhuc, sineq; ratione dissipatos; ut vel ipsa rei dignitas cum indignitate pugnare; atque nulla fere in parte ijdem inter se coherere videantur. Proinde operæ pretium me facturum existimaui, si nudam, apertamque rei veritatem B. V. his litteris referrem: & ut commentitijs vulgi adscriptionibus occurrerem; & in tanto negotio, quod in disquisitione diuinæ, naturalisue facultatis positum est, nequaquam obscuris vera inuolui permitterem. Et quoniam hæc ipsa dudum, quemadmodum gesta, à nobisq; & perspecta oculis, & perpen-
sa animo fuere, breui narratione comprehendimus; ea que nostris de Sale Commentarijs (quos multo etiam locupletiores nunc edere paramus) diligenter adscripsimus, vbi ad emittenda è mari humana corpora, de marina aquæ facultate ac vi, agitur; idcirco ab eisdem, totidem translata illa verbis, S. V. proponimus.

GREGORIO. XIII. Pont. Max. consequenti post

saris Cesari (vt noster pronuntiauit Senuator) sic & quæ
Dei sunt, Deo attribuere. Quamquam diuina, naturaliaue
illa esse dixeris, diuina dices. Quid enim aliud est natura,
auctore Chrysostomo, quam secreta Dei manus? Quid sacro
sancta tua benedictio, qua me auctum in patriam dimisisti, quã
diuini cuiusdam in terris numinis fauor & summa gratia?
quibus tanquam prosperis fortune flatibus, terram marique
incolumis in mea perductus sum? Quæ omnia, quò magis in
tuis maximis laudibus ponenda duximus, eò quidem excel-
lentius in maiorem sunt Dei gloriam referenda, qui te, talem
ac tantum Christianæ suæ Reipub. Pontificem dedit, vt qua-
lis ipse sis omnibus, quamque beneficis, & humanis uni-
uersis, exin facile colligant, quòd te, mihi vel omnium mini-
mo, atque summisso sacerdoti, humanissimum, meis verò Cano-
nicis, & Capitulo Valentina Ecclesiæ (me quidem supplice,
tuaque pro ipsis poscete numina) liberalissimum, æquè ac bene-
ficientissimum præbueris. Ergone tanta obstricti demum memo-
ria beneficiorum sempiterna, cessabimus in iugi perenni que
sacrificatione ac preceationibus, quas nunquam intermitti-
mus, caelestem Deum patrem deprecari, faxit, vt

viuas felix, beatus, & æternus? Valentia
pridie Kalen. Nouembr.

CIO. IC. LXXVI.

